

¡¡¡AL LLORO, TITIS!!!

És, segurament, el programa més famós de la ràdio en català. Cada dia, des de les ones de Catalunya-Ràdio, «emissora de la Generalitat», intenten atacar tot el que siga atacable, riure's de tot el que siga risible i informar fins als límits de la informació. Són «El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Rico».

M Assumpció MARESMÀ
entre a la capital del *reino* les ones radiofòniques, segons explica la premsa, fan sortir, a mitjanit, els madrilenys de casa, espantats per l'amenaça incerta de ser ocupats per éssers d'altres galàxies, els catalans, ocupats des de fa segles, ens ho passem de conya estant al lloro de les últimes aventures del Menistro de la Guerra i la Xatarrà, Serra que Serra and Serra, o sentint com els prohoms del país broden filigranes per contestar quina és l'última vegada que han visitat un *mueblée*.

El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Rico, programa de la Mercantil Radiofònica, de Catalunya Ràdio, emissora de la Generalitat, comença quan la veu de caçalla d'en Vendrell, íntima, intensa, intencionada, incandescent, indomable, indulgent, insinuant, i si molt convé, insolent, insultant, insurreccional, intacta i verge diu «Beníssima nit, estimada clientela». És en aquest precís instant màgic quan pixatinters, manobres, funcionaris, meques, metges..., es redimeixen dels seus pecats concessions, en una mena d'acte de reconciliació nocturna entre el cos i l'ànima.

El contrari de la broma no és la sèrietat sinó la imbecil·litat

/ Montserrat Manent.

Al llarg de dues hores i mitja amb la Mercantil Radiofònica, tot torna al lloc: Espanya és Àfrica, ells parlen equatorià i, nosaltres, català.

Però, anem a pams, és a partir d'una proposta de Josep M. Francino, sots-director i segon director de Catalunya Ràdio (més tard rellevat per problemes cardíacs), que col·laborava amb en Jordi Costa, primer director (que se'n va anar a Ràdio Olot, després de patir dos atacs de cor), a en Vendrell, que aquest i en Quim Monzó, «bells

coneguts, redacten un projecte que ben aviat deixa de ser paper mullat.

La Mercantil Radiofònica es posa a facturar: treballs de llengua, música interessant i mai promocional, trucades de la clientela, insinuacions massa lúcides i clarividències que posen nerviós el personal.

Treballs de llengua

Des del seus inicis els d'*El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Rico* han estat afeccionats als treballs de llengua. Un dels

primers i més famós va ser el reciclatge de paraules obsoletes i caduques. Seguint la moda de la reconversió industrial, es van decidir a donar un nou sentit a paraules com: llur, quelcom, tanmateix i àdhuc. Amb quatre exemples, això s'entén ràpid:

—No em toquis els tanmateixos que correrà la sang.

—T'has fixat quins llurs que té, gairebé són com els de l'eròtica del poder.

—L'àdhuc d'aquella xati és estret i sucós.

Treballant com a negres

/ Montserrat Marant.

Amb aquest petit diccionari, els parroquians i les parroquianes de la Mercantil, quan són al catre, poden treballar la llengua, tot fent birguerries: «Amor meu, llepa'm l'àdhuc que em regalima, i el teu quelcom està una mica pansit», o «Xati m'estas tocant els tanmateixos, perquè molt d'ensenyar la regatera dels llurs, però quan t'arrambo el meu quelcom ardent, tens l'àdhuc eixut».

El personal de la Mercantil

El personal de la Mercantil, sota la batuta del Vendrell dire, àvia i bon partit, són: Quim Monzó (guionista), xarnego per part de mare; Ramon Barnils (Kefe de les anotícies i encarregat de fotre cullerada a les entrevistes), ben casat; Eugènia Crexells (productora), convergent; Qui-Quim Soler (trobador de mitjanit), abans Quim Soler, escriptor; Boluda

(tècnic-discaire), ex-Encarna de Noche.

La majoria es defineixen com a demo-àcrates. Tots ells números dos, però mai de segona fila. A la gent que va de seriosa, els agrada prendre-se'ls en conya, però ells insisteixen: «La Mercantil Radiofònica és una empresa seriosa, tot-hom es pensa que això és conya, però cal aclarir que el contrari de la broma no és la serietat, sinó la imbecil·litat».

I això que quedi clar: els del Lloro són seriosos i estan de conya, però, d'imbecils, res. Si no, com s'entendria que el secretari general de la Presidència de la Generalitat, Lluís Prenafeta, els convidi a sopar per explicar-los intimitats, acompanyat per tota la plana major d'assessorament d'imatge, o que se'n portin el conseller de Cultura de discoteques, i els polítics del país els telefonin per tenir el gust de conèixer-los.

Són gent informada. Es diu que tenen la xarxa d'informació més ben muntada del país, i, a més, de franc. Gasten con a número de referència el 1714 i com a lemes el «Nulle die sine linea» i «la lletra amb l'ona entra». Han fet de la cançó *Caballo viejo* una contrasenya, sobretot d'allò tan bonic que diu així:

«Quererse no tiene horario, ni
[fecha en el
calendario, cuando las ganas se
[juntan.»

Ara, sembla que el programa s'ha consolidat, però no fa pas gaire que els nois del Lloro feien anar de bòlit el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; quan no se'ls volien carregar els socialistes, se'ls volien carregar els convergents i, si no, els minoritaris, però les abaralles sempre arribaven a un punt mort, perquè algú es posava a riure per l'acudit

que afectava el contrinçant, i, una vegada muntada la gresca, el tema quedava arxivat. I, ben arxivat estigui. El conseller que té més fama de posar-se nerviós amb la Mercantil és en Pere Oriol Costa, PSC (PSC-PSOE), anomenat tendrament per la Mercantil amb el nom de Popó Costa.

També hi ha picabaralles, perquè, segons les estadístiques dels socialistes, la Mercantil fot llenya el doble als socialistes que als Convergents. Davant aquest dilema, la Mercantil ha anunciat que tot s'arreglarà, que és un problema matemàtic de propera solució. Els socialistes tenen nom doble, PSC (PSC-PSOE), cosa que aviat també assoliran els convergents, amb la creació de la Convergència Reformista a Espanya. Potser també cal posar un altre dubte en clar: ni té un lloro en Boluda, ni té un mico la Gènia Crexells, ni té un moro en Quim Monzó, ni un senyor de Puerto Rico en Qui-Quim Soler, ni té res que s'hi assembli en Barnils, ni té cap mena d'animal, ministre o persona que pogués passar com a tal en Vendrell.

Però tota la clientela sí que coneix el poema anònim, el qual alguns han tingut la sort de conèixer de boca de l'àvia a la vora del foc, que diu així:

Un senyor de Puerto Rico
al balcó tenia un lloro
de rica ploma i bon pico,
un lloro dels que fan oro,
dels lloros que costen pico.

Un veí seu, que era moro
de Tetuan, va rebre un mico,
amarrat aquest mico, 1 moro,
al balcó, quedant el lloro
a l'altre, prò lluny del mico.

i acaba així:

Veü això l'amo del lloro
es tira damunt el mico

mata el mico, mata el moro,
i mort moro, mico i lloro
fa un farcell, ¡i a Puerto Rico!

Les anotícies de la una

El programa sempre ha estat en evolució. Hi ha qui diu que abans els agrada més perquè era molt suat, sobretot la música; n'hi ha d'altres a qui encanta la teòria, però tot-hom està d'acord que difícilment es pot estar al lloro sense seguir les anotícies de la una.

Amb la incorporació d'en Barnils, el dia de la Puríssima del 83, l'estimada parròquia de la Mercantil té informació exclusiva amb les «anotícies de la una», on la veritat i les profecies comencen amb el crit de: «¡¡¡al lloro titis!!!». I així la noble, culta, desvetllada i feliç clientela s'assabenta que «la catàstrofe d'Ibèria és un altre pas cap a la integració d'Espanya en la Unitat Africana, i això entusiasma els joves nacionalistes del règim de Madrid, perquè fins ara tenien por de no superar els mínims de l'OUA».

També s'informa puntualment sobre els rumors que parlen de l'estreta relació entre Serra que Serra and Serra, ministro de la Guerra i la Xatarra i Terra Lliure, fonamentats en el

co també es dedica a fer teòrica. Han passat per les seves classes: Joan Granados, Lluís Prenafeta, Joan Rigol, Lluís Armet, Beatriz de Moura... i un encara poc llarg etcètera.

Se'ls han volgut carregar socialistes, convergents i minoritaris...

fet que ambdós són partidaris de la Lluita Armada.

Els Serveis Informatius de la Mercantil Radiofònica parlen sovint de: Mamèlia Capmany, d'en Barriomuerto (Ministro de l'Interior i part de l'Exterior d'Espanya), de la Generalitat de Catalunya, de Joan Pau Segon Vuitil-la, de Kossé Maria Calviño (*botones* del Règim), d'Ernest(o) Yutx, del Boletín Ortegaño del Estado (o sigui del país el nuestro y el suyo), Nyunyés (xamfrinaire)...

La teòrica

El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Ri-

Tots anuncien que potser no es quedaran fins a les tres, però, a les tres de la matinada, tots diuen: ¡ja està! No, no és un miracle. La teòrica és amorosa i divertida. Ben segur que molts polítics no han rigut mai tan seguit, públicament, com quan estan al «Lloro...». Es tracta de professionalitat: res de periodisme agressiu, res de parides intel·lectualoides, només cal fer-ho bé. Ironia, cinisme, conya i serietat.

I així és com el número dos dels socialistes catalans diu: «Sentir-se mediterrani és una manera de ser catalans, sense necessitat de ser espanyols», o el

capo de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió afirma que per a ell un *mueblée* no és cosa estranya, i el conseller de Cultura proclama a tot Catalunya que va de figa fixa.

Quan a la teòrica s'incorpora la clientela a través del telèfon, passen situacions al·lucinants, com la del dia que en Joaquim Nadal va anar al *Lloro*, i el telèfon va començar a desbocar-se, creant-se un estat d'eufòria, que podia semblar que aviat tindriem PSC a seques, o el dia que un barcelonista de tribuna va demanar un homenatge als *Boixos* nois.

Fins aquí un caldo concentrat del que és *El lloro...*, del que fan, però el que faran no se sap mai, perquè la Mercantil va embalada, i la clientela, cosa fina, encara més. Potser un dia d'aquests ens sorprenen patentant l'empresa i fabricant unes bambes voladores platejades, que ens permetin d'ultrapassar els límits de tanta autonomia passada per aigua. Mentrestant, de dilluns a divendres, al *Lloro*. «I, si us plau, la llengua és fonamental, foteu els claus en català. ¡Apa! siau.»

el Temps
i2000

subscriptors
més!

subscriuiu-vos-hi